

ELS NENS I LA GUERRA

Se sentia el so de les sirenes a l'horitzó, darrere nostre el fort soroll de les explosions llunyanes del bombardeig. Em trobava en aquell instant amb els meus amics, jugant al carrer com els nens de 10 anys que som.

D'un moment a l'altre tota la nostra infantesa es va veure interrompuda en qüestió de segons. Hi havia gent corrent, tots en la mateixa direcció, sense mirar enrere, amb cares terroritzades i amb por, es podia veure als ulls d'aquelles persones que passaven al voltant nostre. On vivia, on vivia amb els meus amics, amb la meva família, era un poble petit, sense gaire a oferir econòmicament, però amb grans històries de la gent més gran i amb cors vulnerables i dolços, interromput, terroritzats, amb por per una estúpida guerra sense sentit.

En aquell moment, com tots ens coneixien, mentre corrien desesperats per fugir ens cridaven que ens n'anéssim, que fugíssim. Era difícil deixar enrere alguna cosa, encara que fos un lloc, pel simple fet que ara no sabíem si tornariem.

Vam córrer, vam córrer el més ràpid possible, encara que els trets de les metralletes i de les armes de foc se sentien a prop, massa a prop. Una bala de tantes va arribar on érem, seguides de milers d'aquestes. Podia veure al meu voltant la desesperació, la podia sentir. Els crits van anar augmentant, els meus crits inclosos. Bombes, bales i fum és l'única cosa que es podia veure i escoltar. En aquest punt a la gent els era igual els seus veïns o fins i tot els seus amics, només volien anar-se'n el més lluny possible, volien que acabés aquesta tortura, perquè tots pensàvem igual, fins a la nostra colla de nens petits fins als que començaven a tenir consciència.

A poc a poc, entre fum i pols vaig poder anar veient cossos estesos a terra, cossos sense vida, envoltats de sang, la seva sang. El meu millor amic anava al meu costat, sense separar-nos fins que no el vaig veure. Una bala li havia donat de ple al cor, fent que caigués al polsós terra. Era cruel veure morir algú, més cruel veure morir un nen que tenia vida pel davant, però així era la guerra, prendre vida de gent innocent i en molts casos petits amb vides per viure.

Un dolor intens es va expandir per tot el meu pit. Una de les tantes bales que es disparaven va acabar impactant-me. Era així com s'acabava la vida d'un nen ple d'il·lusions?

Un soldat del país enemic s'acostava per revisar la zona, a pas ràpid cap a on estava el cos sense vida del meu amic i el meu cos estès al seu costat, gairebé sense respiració, morint a poc a poc, veient el cel amb partícules de pols com aquest deixava de tenir aquella brillantor, fent que tot es tornés negre, fosc, només sentint de lluny les bombes que els avions deixaven caure perquè més vides com la meva deixessin aquest món.

Abril Morente 4t B